

solut kræve fuldkomment retsligt belyst, ellers ville de ikke være tilfredse med de Undersøgelser, som finde Sted.

Den højtærede Konseilspræsident talte om Bankkrakket herinde og sagde: Hvorfor havde de kloge Hoveder inde i København ikke oplyst om, at Bankkrakket vilde komme? Jeg skal for min Part sige, at jeg havde ikke noget Kendskab til, at der vilde komme et Bankkrak. Om dette blev det sagt især af den daværende, nu afdøde Finansminister, at det var en Ulykke, som ramte *hele Landet*, og at de Foranstaltninger, som bleve truffene, bleve truffene for at afværge en Ulykke, der ellers vilde ramme hele Nationen. Men ellers synes dette Bankkrak nærmest at have været begrundet i store Grundspekulationer herinde i Københavns Omegn og i svindleragtige Byggeforetagender. Men mig bekendt har der af Deltagerne i vort politiske Liv her i Landet ikke været andre end den nu arresterede Alberti, som har deltaget i Grundspekulationer og Byggespekulationer i København og Omegn i stor Stil, og Ansvar for ham paahviler Regeringspartiet og Regeringen — i politisk Henseende.

Den højtærede Konseilspræsident sagde paa et Tidspunkt af sin Tale, at hvad var det egentlig, der var sket. Der var egentlig sket det, at der var en Københavner, som havde snydt Bønderne for nogle Penge, og det var endda en „Københavner med K^u“. Jeg skal herom sige, at den Mand, som har begaaet disse Bedragerier, var en Mand, som i hele sin offentlige Optraeden søgte at give sig et agrarisk Tilsnit. Han optraadte som Bondepolitiker, søgte at vinde Landboernes Tillid og søgte specielt at styrke sin Tillid blandt Bønderne ved at optræde fjendtligt overfor Københavnerne. Han søgte paa enhver Maade at tilkendegive, at han var Københavnernes Modstander. (*Sabroe*: Det er rigtigt!) Ja, det er rigtigt, det er aldeles uimodsigeligt. Han mødte os herinde i København med sit Censurforbud, der efter min Mening er grundlovstridigt, han opretholdt og skærpede det yderligere paa en Maade, hvorved han søgte at drille den københavnske Befolkning. Det var et Karaktertræk hos ham, at han netop var drilagtig; det var ham en Spas at kunne vise sin Magt. Han kunde være meget elskværdig mod dem, der vare hans Venner eller vilde bøje sig for hans Magt. (*Sabroe*: Dem, som krøb for ham). Ja, mod dem, som krøb for ham, kunde han være særdeles naadig og behagelig; men mod Folk, der stode selv-

stændigt overfor ham, var han drilagtig, og det var ham en Fryd at vise dem sin Magt paa en irriterende Maade; han har bestandig søgt at vise sig overfor Københavnerne som den mægtige, der ikke behøvede at tage Hensyn til dem. Overfor Københavns Borgerrepræsentation stillede han sig bestandig i fjendtligt Forhold. Saa at betegne ham som Københavner er i høj Grad uberettiget. Noget for morsomt vilde det ogsaa blive, naar dette skulde ende med, at da der er en Pokkers Københavner, som har stjaalet nogle Penge og bedraget de Folk, der havde Tillid til ham, skal Konsekvensen deraf være, at man ikke skal have Tillid til Københavnerne. Naa, herinde i København har han ogsaa haft den velsignelsesrige Virksomhed, at han i lang Tid har opretholdt „Middagsposten“, som jeg før omtalte. Naar de Herrer tale saa meget om Smudspressen og om Foranstaltninger mod denne, saa grib, mine Herrer, en Gang i Deres egen Barm og husk paa, at i Fjor samledes De i Tillid om den Justitsminister, som her i Salen overbevistes om mod Loven at skabe Betingelsen for, at det værste Smudsblad i København kunde vedblive at udgaa.

Naar jeg som Repræsentant for en sjællandsk Landbokreds, som er saa haardt ramt af denne Mands Forbrydelse, her tager Ordet, ønsker jeg ogsaa at sige de Ord: *Kom til Hjælp!* Hvad her er sket, er saa stort, at der bør ydes nogen ekstraordinær Hjælp. Jeg vil i den Henseende for det første pege paa, at man maa gøre, hvad der er muligt, for at Ulykken ikke skal brede sig videre. Den Sparekasse, som nu er bestjaalen — det lader til, at der er stjaalet 12—13 Mill. Kr. —, vil vel have ganske overordentlig ondt ved at bestaa. Jeg ser, at Kontordagsbestyrerne have, hvad der egentlig er tragikomisk, valgt Sparekassens gamle Næstformand, det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen), til at staa i Spidsen for at skulle genrejse denne Sparekasse. Man kan dog virkelig sige, at det ærede Medlem fra Lejre skulde hellere have varetaget Sparekassens Interesser i Tide end nu paatage sig at staa i Spidsen for Bestræbelserne for at genrejse denne Kasse. Han synes i Sandhed ikke at være den rette Mand dertil, og jeg tror ikke, at de Bestræbelser, han staa i Spidsen for, ville resultere i noget . . . (Afbrydelse), ja, han vil have nok ved at klare for sig selv, siger det ærede Medlem. Ja, han er en ganske overordentlig haardt ramt Mand. Allerede er han jo haardt